

ikke egnede til at hejse Sejlet paa, og hvis man nøjes dermed, vil det ikke hjælpe noget at bestemme, at der skal være Sejl om Bord. Der maa være saa megen Rigning, at man ogsaa kan hejse Sejlet, saaledes at Besætningen dog har nogen Mulighed for at kunne klare sig selv; uden det vil de ikke have en saadan Mulighed. Hvis Ministeren nu i Henhold til Fællesrepræsentationens Ønske siger, at der ikke i Lægtere skal forlanges noget Hjælpesejl, og hvad dertil hører, nytter det saamænd ikke noget, at der er Kompas, Lod, Lodline, Lineal og de andre Smaating, som er nævnt oppe i det andet Ting. Det kan man bruge, saa meget man vil, derfor sætter Søen alligevel Lægteren ind paa det Rev, ud for hvilket den ligger. Det er ugyldigt at arbejde alene med Kompas, Lod og Lineal o. s. v.; dermed hjælper man ikke Lægteren udenom en Grund, medens den derimod dog maaske kunde klare sig fri ved Hjælp af et Sejl. Derfor er Sejlet af Betydning, det andet derimod af grumme ringe Betydning ved en saadan Lejlighed. At et Hjælpesejl ikke er helt betydningsløst, ser man deraf, at der, hvad der ogsaa er gjort opmærksom paa i det andet Ting, er Bestemmelse derom i Tyskland. Man har der den Bestemmelse, at der skal være Sejl paa Lægtere. Jeg ser ganske vist, at den højtærede Minister i det andet Ting har forklaret, at dette skulde ligge i, at Bygningsmaaden for Lægtere i Tyskland var en anden. Men Bygningsmaaden er egentlig ligegyldig. Naar Lægteren bliver slæbt ud i Søen, og dens Forbindelse med Slæberen brister i haardt Vejr, gælder det om, at den kan klare sig selv eller i alt Fald have nogen Mulighed for at klare sig, og saa er det ligegyldigt, paa hvilken Maade den er bygget.

Desværre har altsaa den højtærede Minister erklæret, at han vil rette sig efter Fællesrepræsentationens Ønske i denne Henseende. Dette undrer mig noget, da Fællesrepræsentationens Interesser, som jeg allerede har nævnt, ikke synes at gaa ganske i Retning af de Interesser, det her drejer sig om, Bevarelsen af Liv og Gods. Det undrer mig, at den højtærede Minister ikke i Stedet for at erklære sig villig til at rette sig efter Fællesrepræsentationen har erklæret at ville spørge ogsaa Søfol-

kene — det er dog deres Liv, det drejer sig om. Den højtærede Minister burde spørge Søfolkenes Organisation om, hvad den mener om Sagen, og han burde ligeledes spørge Assurandørerne, der jo skal betale, dersom Ladningen gaar til Bunds. Jeg antager, at den højtærede Minister da vilde faa et andet Svar, som der kunde være lige saa god, maaske bedre, Anledning til at rette sig efter. Som det fremgaar af Forhandlingerne i det andet Ting, var der i Fællesrepræsentationen et Mindretal, som var stemt for, at man skulde kunne kræve Hjælpesejl i Lægtere. Dette Mindretal staar, antager jeg, paa samme Standpunkt som Søfolkenes Repræsentanter og Assurandørerne. Dette Mindretal har formodentlig haft Følelsen af, at der ogsaa hos Rederne bør være en Smule Erkendelse af, at de har en Pligt overfor de Folk, som de sender om Bord i deres Skibe, saaledes at de ikke sender dem ud paa rene Plimsollere, der er bestemte til at gaa til Bunds, men træffer Foranstaltninger, der i nogen Grad kan sikre Folkenes Liv og Velfærd og de Værdier, som de skal føre fra Sted til Sted.

Jeg undrer mig, som sagt, over, at den højtærede Minister har erklæret sig villig til at rette sig efter Fællesrepræsentationens Flertal, og fremhæver atter, at Fællesrepræsentationen er en ganske uansvarlig Organisation, ikke nogen Institution, som Staten har nogen Pligt til at rette sig efter. Man kan høre dens Raad, og det er ganske naturligt, ligesom man ogsaa bør høre Søfolkenes og Assurandørernes Raad i en Sag som denne; men at der skulde være nogen Pligt for Staten til netop at gaa den Vej, som Fællesrepræsentationens Flertal ønsker, forekommer mig at ligge udenfor det rimelige — heri maa jeg ganske give min Partifælle i det andet Ting min Tilslutning. Med sin Erklæring har den nuværende Minister for Handel og Søfart givet en Erkendelse af, at han for sit Vedkommende ikke agter at gaa videre i Retning af Sikkerhedsforanstaltninger for Liv og Gods til Søs, end han alt er gaaet, medmindre yderligere Krav fra Udlandet tvinger ham dertil — saa bliver han vel nok sat i Bevægelse. Saaledes forstaar jeg i alt Fald den Erklæring, den højtærede Minister har afgivet i Landstinget.